

Verwaltungsgericht Sigmaringen zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy wykładni art. 1-12 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1019/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie norm handlowych w odniesieniu do oliwy z oliwek (Dz.U. L 155, str. 27), sprostowanego w dniu 18 stycznia 2003 r. (Dz.U. L 13 str. 39) i zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1176/2003 z dnia 1 lipca 2003 r. (Dz.U. L 164, str. 12) należy dokonać w ten sposób, że przepisy te odnoszą się również do uregulowań dotyczących oferowania konsumentowi ostatecznemu nieopakowanej oliwy z oliwek i oliwy z osadu oliwkowego?
2. Czy wykładni art. 2 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1019/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie norm handlowych w odniesieniu do oliwy z oliwek (Dz.U. L 155, str. 27) sprostowanego w dniu 18 stycznia 2003 r. (Dz.U. L 13, str. 39) i zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1176/2003 z dnia 1 lipca 2003 r. (Dz.U. L 164, str. 12) należy dokonać w ten sposób, że przepis ten zawiera zakaz oferowania konsumentowi ostatecznemu nieopakowanej oliwy z oliwek i oliwy z osadu oliwkowego?
3. W danym przypadku, czy wykładni art. 2 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1019/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie norm handlowych w odniesieniu do oliwy z oliwek (Dz.U. L 155, str. 27), sprostowanego w dniu 18 stycznia 2003 r. (Dz.U. L 13, str. 39) i zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1176/2003 z dnia 1 lipca 2003 r. (Dz.U. L 164, str. 12) należy dokonać zawężająco w ten sposób, że chociaż przepis ten zawiera zakaz oferowania konsumentowi ostatecznemu nieopakowanej oliwy z oliwek i oliwy z osadu oliwkowego, jednakże nie dotyczy on sprzedaży nieopakowanej oliwy z oliwek i oliwy z osadu oliwkowego w systemie „Bag in the Box”?

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-490/04)

(2005/C 45/26)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 29 listopada 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Enrico Taversę i Horstpetera Kreppela, działających w charakterze pełnomocników, z

adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła swoim zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 49 WE ustanawiając, że
 - a) przedsiębiorstwa zagraniczne są zobowiązane do opłacania składek do niemieckiej kasy urlopowej za ich delegowanych pracowników nawet wtedy, gdy zgodnie z przepisami państwa siedziby ich pracodawcy przysługuje im zasadniczo podobna ochrona (§ 1 Abs. 3 Arbeitnehmerentsendegesetz - ustawa o delegowaniu pracowników do pracy za granicą, zwana dalej „AEntG”);
 - b) przedsiębiorstwa zagraniczne są zobowiązane do sporządzenia tłumaczenia umowy o pracę (lub dokumentów wymaganych zgodnie z prawem państwa miejsca zamieszkania pracownika w ramach dyrektywy 91/533/EWG), obliczeń płacowych, ewidencji czasu pracy, dokumentów dotyczących dokonanych wypłat oraz wszelkich innych dokumentów, których zażądają władze niemieckie (§ 2 AEntG);
 - c) zagraniczne agencje pracy tymczasowej są zobowiązane do dokonania zgłoszenia nie tylko przed każdym skierowaniem pracownika do pracodawcy użytkownika w Niemczech, lecz również przed każdym zatrudnieniem na budowie (§ 3 Abs. 2 AEntG)
- 2) obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi, że poszczególne przepisy AEntG, która dokonała transpozycji do prawa krajowego dyrektywy 96/71/WE o delegowaniu pracowników, w dalszym ciągu nie są zgodne z poszczególnymi przepisami tej dyrektywy.

Przepisy dotyczące obowiązku płacenia składek do niemieckiej kasy urlopowej przez pracodawcę z siedzibą w innym Państwie Członkowskim niż Niemcy

Obowiązek opłacania składek do niemieckiej kasy urlopowej stanowi zdaniem Komisji niedopuszczalne ograniczenie swobody świadczenia usług w rozumieniu art. 49 WE w sytuacji, gdy jest zagwarantowane, że delegujący pracodawcy udzielają swoim pracownikom taką samą ilość dni urlopu płatnego, jak to jest przewidziane w niemieckich regulacjach układów zbiorowych, a odnośnie wynagrodzenia za urlop delegowani pracownicy posiadają na mocy systemu prawnego w państwie delegującym taką samą lub podobną ochronę, jaka jest zagwarantowana w Niemczech.

Przepisy dotyczące obowiązku tłumaczenia dokumentów przez pracodawcę z siedzibą w innym Państwie Członkowskim niż Niemcy

Zdaniem Komisji wymóg tłumaczenia dokumentów pozwala wprawdzie wypełnić zadania kontrolne Niemiec. Mając jednak na uwadze współpracę w dziedzinie informacji utworzoną na mocy art. 4 dyrektywy o delegowaniu pracowników obowiązek tłumaczenia wszystkich dokumentów przestał być niezbędnym i dlatego jest zbyt daleko idący.

Przepisy dotyczące obowiązku zgłaszania właściwemu organowi przez agencję pracy tymczasowej z siedzibą w innym Państwie Członkowskim niż Niemcy zmiany pracownika delegowanego z jednej budowy na drugą przed każdą taką zmianą

Chociaż obowiązek agencji pracy tymczasowej z siedzibą poza Niemcami do informowania o zmianach nieznacznie został zmieniony, to zdaniem Komisji w dalszym ciągu ma miejsce nierówne traktowanie, jako że w przypadku agencji pracy tymczasowej z siedzibą w Niemczech obowiązek poinformowania o zmianach spoczywa na pracodawcy użytkownika, podczas gdy w przypadku agencji pracy tymczasowej z siedzibą poza Niemcami obowiązek ten spoczywa zasadniczo na delegującym i jedynie na podstawie porozumienia umownego może zostać przeniesiony na pracodawcę użytkownika. To nierówne traktowanie stanowi niedopuszczalne ograniczenie swobody świadczenia usług w rozumieniu art. 49 WE.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem VAT and Duties Tribunals - Manchester Tribunal Centre, wydanym w dniu 24 listopada 2004 r., w postępowaniu: Dollond and Aitchison Ltd przeciwko Commissioners of Customs and Excise

(Sprawa C-491/04)

(2005/C 45/27)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 29 listopada 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem VAT and Duties Tribunals - Manchester Tribunal Centre, wydanym w dniu 24 listopada 2004 r. w postępowaniu: Dollond and Aitchison Ltd przeciwko Commissioners of Customs and Excise. VAT and Duties Tribunals, Manchester Tribunal Centre zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy część zapłaty dokonanej przez klienta na rzecz D&A Lenses Direct Limited z tytułu świadczenia przez Dollond & Aitchison Ltd lub jej franchisingobiorców wskazanych usług powinna zostać zaliczona do ogólnej kwoty zapłaty za wskazane towary stając się w ten sposób częścią ceny faktycznie zapłaconej lub należnej, w rozumieniu art. 29 rozporządzenia Rady nr 92/2913 (¹), za wskazane towary, w sytuacji, gdy klientem jest konsument indywidualny i importer, w którego imieniu D&A Lenses Direct Limited dokonuje zapłaty podatku od wartości dodanej z tytułu przywozu?

Wskazanymi towarami są:

- i. Soczewki kontaktowe
- ii. Płyny czyszczące
- iii. Pojemniki do soczewek kontaktowych

Wskazanymi usługami są:

- iv. Badanie możliwości aplikacji soczewek kontaktowych
- v. Dobór soczewek kontaktowych
- vi. Jakakolwiek dalsza opieka na życzenie klienta

- 2) Czy w razie przeczącej odpowiedzi na pytanie pierwsze, kwota zapłacona za wskazane towary powinna mimo to zostać ustalona na podstawie art. 29, czy też konieczne jest ustalenie jej na podstawie art. 30 tego rozporządzenia?
- 3) Czy w świetle okoliczności, że Wyspy Normandzkie, będąc częścią obszaru celnego Wspólnoty, nie należą jednakże do obszaru, na którym stosowane są przepisy o podatku od wartości dodanej w rozumieniu szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG (²), jakiegokolwiek wytyczne udzielone w sprawie C-349 Card Protection Plan Limited przeciwko Commissioners of Customs and Excise mają zastosowanie dla celów ustalenia, jaka część lub części transakcji obejmującej świadczenie wskazanych usług i dostawę wskazanych towarów powinna zostać uwzględniona dla celów zastosowania Taryfy Celnej Wspólnot Europejskich?

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celnny, Dz.U. L 302, 19.10.1992, str. 1.

(²) Szósta Dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, Dz.U. L 145, 13.06.1977, str. 1.